

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	11/988-0/2015
Érkezett:	2015 ÁPR 09.
Példány:	2
Melléklet:	3 db
Kezelőiroda:	11

T.

Magyarország Alkotmánybírósága r.

B u d a p e s t

Donáti u.35-45.

1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] lakos özvegy az özvegyi nyugdíjaim feléledése iránti igényemet elutasító bírói döntéssel szemben - az ügyemben alkalmazott és általam alaptörvény-ellenesnek tartott jogszabály miatt bekövetkező sérelmemre tekintettel - az Abtv. 26. § (1), 27.§-a és az Alaptörvény 24. cikk (2)d./ pontja alapján

alkotmányjogi panasszal

élek, és kérem, hogy:

- szíveskedjék megállapítani azt, hogy az 1997. évi LXXXI. törvény 53.§(1) b/ pontja alaptörvény-ellenes, kérem továbbá a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M.4087/2014/6 sz.-ú ítéletének a megsemmisítését is, mert az sérti a jog egyik általános alapelvét, a „lex specialis derogat legi generali” elvet, valamint sérti az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdését és XIX. cikkét, különösen annak (4) bekezdését!

Panaszom és kérelmem indoklásául tisztelettel előadom, hogy néhai férjem 2001. február hó 5. napján hunyt el, 41 év és 46 nap szolgálati időt szerzett. Én 2011. március hó 1. napjától vagyok öregségi nyugdíjas 40 év 261 nap szolgálati idővel. Nekem az az álláspontom, hogy az özvegyi nyugdíj feléledésére jogosultságot szereztem, mivel néhai férjem halálát követő 10 éven belül öregségi nyugdíjba vonultam és 2014. augusztus hó 9. napja óta 62 éves elmúltam. Esetemben az öregségi nyugdíjra jogosító korhatár 58 év, mivel én 2011.03.01. napjától saját jogú öregségi nyugdíjat kapok arra figyelemmel, hogy öregségi nyugdíjra jogosító 40 év szolgálati idővel ezen időponttól rendelkezem. A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság az özvegyi nyugdíj feléledése iránti kérelmemet elutasította, ezt követően a közigazgatási fellebbezést, majd a bírósági felülvizsgálat lehetőségét mint jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem: az igényemet végül is a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság utasította el a 22.M.4087/2014/6 sz.-ú jogerős ítéletével. A jogerős ítéletet másolatban csatolom, annak tényállása az előzményeket rögzíti, de a jogi végkövetkeztetésével nem értek egyet. Előadom, hogy én ezt az ítéletet 2015. 02.19. napján kaptam kézhez.

Az ítélet több okból is sérelmesnek tartom: az Alaptörvény XIX. cikk (4) bekezdése speciális törvényi rendelkezés alapját teremti meg, mert előírja, hogy az állami nyugdíjra való jogosultság feltételeinél a nők fokozott védelmének a követelményét érvényre kell juttatni. Ezen alaptörvényi rendelkezés az alapja annak, hogy a nők 40 év szolgálati idő megszerzése esetén öregségi nyugdíjasok lehetnek. A speciális szabály alapján tehát a nők esetében nem meghatározott életkorhoz, hanem 40 év letöltött szolgálati időhöz kötött az öregségi nyugdíjra való jogosultság. Ha ezt a speciális szabályt alkalmazva engem valóban öregségi nyugdíjasnak tekintettek volna, úgy az özvegyi nyugdíjra való jogosultságomat meg kellett volna állapítani, hiszen én a férjem halálát követő 10 éven belül a 40 év szolgálati időt megszerztem, vagyis öregségi nyugdíjas lettem. (Én a nyugdíjas igazolványomat is kifejezetten saját jogú öregségi nyugdíjasként kaptam meg, másolatát csatolom, az özvegyi nyugdíj iránti kérelmem elbírálása során viszont úgy kezeltek, mintha nem saját jogú öregségi nyugdíjas lennék.) Esetemben tehát mégsem ezt a speciális szabályt alkalmazták, hanem az általános szabályokat, miszerint csakis a meghatározott életkort betöltött személyek lehetnének öregségi nyugdíjasok. Nőknél pedig az Alaptörvény idézett rendelkezés alapján nem az életkor számít az öregségi nyugdíjra való jogosultság megállapítása szempontjából, hanem a ledolgozott évek száma. Tévesnek és alaptörvényellenesnek tartom a T. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogértelmezését, amely az általános szabályt tekinti irányadónak és szem elől téveszti a speciális szabályt. Az

általános szabály szerint a reám irányadó öregségi nyugdíjkorhatár 62 év lenne, azonban esetemben speciális szabályt kell alkalmazni az irányadó nyugdíjkorhatár meghatározásához. Nők esetében nem lehet általánosan meghatározható életkorhoz kötni az irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt, hanem egyénileg kell meghatározni: az az életkor az öregségi nyugdíj jogosultsághoz szükséges életkor, amikor a 40 év szolgálati idő megszerzésre kerül. Esetemben ez a feltétel valójában és ténylegesen 2011. március hó 1. napján bekövetkezett.

Hivatkozom a „lex specialis derogat legi generali” alapelvre, amely az álláspontom szerint alkotmányos alapelv.

Hivatkozom az Alaptörvény 28. cikkére is, amely szerint a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni. Az értelmezéskor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek, a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Az Alaptörvény XIX. cikk(4) bekezdése a nők fokozott védelmének a szempontját írja elő, a XV. cikk (2) bekezdése pedig a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, az egyenlő bánásmód követelményét.

Meg kívánom jegyezni, hogy nemcsak az egyedi ügyemben hozott döntést, hanem az ügyemben a szerintem terhemre tévesen alkalmazott jogszabályt, az 1997. évi LXXXI. törvény 53.§(1) b/ pontját is alaptörvény-ellenesnek tartom, mert az én meggyőződésem és jogi nézetem törvényesen nem lehetne különbséget tenni özvegy és özvegy között. A hatályos törvény szerint - figyelemmel az 1997. évi LXXXI. törvény 47.§(2)-re is - csak annak az özvegyi nyugdíja éledhet fel, aki a volt házastársa halálát követő 10 éven belül öregségi nyugdíj-jogosultságot szerez. Tényként megállapítható, hogy ez a jogszabályi előírás rendkívül méltánytalan, igazságtalan és hátrányos megkülönböztetést is eredményez, hiszen azt sokkal kedvezőtlenebb helyzetbe hozza, aki hamarabb megözvegyül, vagyis aki hamarabb eleve sokkal nehezebb helyzetbe kerül. Tény, hogy én kedvezőtlenebb helyzetben vagyok annál, mint aki rövidebb ideig volt özvegy. Sajnos adott esetben nem igaz a Bíróság ítéletének 3. oldalán az 1. mondatban olvasható indokolás, miszerint a törvény azonos szabályokat tartalmaz valamennyi özvegy esetében. Példám is mutatja, hogy valójában hátrányosan megkülönbözteti a törvény - szerintem alaptörvény-ellenesen – azt, aki korábban megözvegyül. A hátrányos megkülönböztetés alapja egyéb helyzetem: az özvegyiségem hosszabb időtartama.

(Ismételten hangsúlyozni kívánom, hogy amennyiben nem tévesen az általános szabályból, hanem helyesen a speciális szabályból /a nők 40 év utáni nyugdíj jogosultságából/ indult volna ki a Bíróság, úgy a méltánytalan, igazságtalan és álláspontom szerint törvénysértő, illetve alaptörvényellenes hátrányos megkülönböztetés esetemben elkerülhető lenne, hiszen megállapítható, hogy én a férjem halálát követő 10 éven belül öregségi nyugdíjas lettem.)

A kifogásolt jogszabály és bírói döntés miatt sérült az egyéni érdekem és a törvényesség szempontja is.

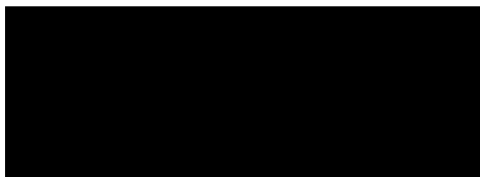
Előadom, hogy a sérelmes jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő a Kúriához, a felülvizsgálati kérelmem egy példányát csatolom.

Az előadott indokaim mérlegelését és helyzetem szíves emberi megértését kérem. Kijelentem, hogy az alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

Csatolom a jogi képviselőm részére adott meghatalmazást.

Békéscsaba, 2015. április hó 3.

Tisztelettel:

és képviselőm:

